

Jordi Pujol (a la foto, en plena campanya electoral de les eleccions generals del 1977) es va situar des del primer moment com a pal de paller aglutinador del catalanisme democràtic i progressista. A Montserrat, aconseguí cohesionar sectors polítics molt heterogenis.

Cita a Montserrat

Fa vint anys que un grup de persones de procedència i origen divers es van reunir a Montserrat per iniciar un procés polític que culminà amb la creació de **Convergència Democràtica de Catalunya**.

Eren pocs. Entre una cinquantena i un centenar, segons les versions d'una memòria fatigada. Entre ells no es coneixien perquè procedien de grups diferents. Era un 17 de novembre de 1974. La tardor era com totes, entre les pluges i els primers freds, però aquell dia feia una temperatura agradable per l'època. Milers de barcelonistes, socis i seguidors del FC Barcelona, anaven arribant al monestir de Montserrat en una caravana de cotxes i autocars. Pujaven a celebrar-hi el setanta-cinquè aniversari de la fundació del seu club. Enmig de l'onada blau-grana, submergits entre la gent, arribaven algunes persones, segurament moltes d'elles també del Barça, però que aquell dia te-

Convergència Democràtica de Catalunya
L.O.A.P.A.
UNA ADREÇA A CATALUNYA

CONFERÈNCIA D'ADREÇA A CATALUNYA DE
MACIÀ ALAVEDRA
PORTAVOC DEL GRUP PARLAMENTARI DE CDC

ADHERIIONS

Entre d'altres...

- U.E.R.
- CLUB D'ESCADORS
- CENTRE ESCOLAR D'INICIACIÓ
- ESCRIVAN A LES PÀGINES
- AMICS DE LA SARDANA
- AMIGOS ESCOLARS
- CLUBS SANJOSE
- AMICS DE LA MÚSICA
- JOVENUTS BARCELONINETS
- JOVENUTS NACIONALISTES DE CATALUNYA

L.l.: Sala d'Actes de l'Ajuntament
Dij: Oribana 22 de l'horari
Horari: 3-4 de 9 de la N

BALAGUER

La tercera Assemblea de CDC, tinguda el març del 1976, va aprovar un programa socialdemòcrata i catalanista. Aquesta assemblea va abandonar el federalisme com a model d'estat.

nien una altra feina. Anaven a una trobada clandestina, convocats de boca a orella, per mirar d'organitzar-se políticament i ajudar a tombar un franquisme encara viu, tot i que ja vacil·lant i en decadència.

Quan arribaven a la plaça del monestir, s'esmunyien per la porta que dona pas a l'hosteria dels monjos. Pujaven l'escala, i sota la mirada inspectora de **Miquel Esquirol** i **Miquel Sellarès**, entraven a una sala rectangular, que dona al pati del monestir. Tots dos havien arribat la nit abans al monestir, amb un cotxe conduït per **Joan Granados**, aleshores secretari general del FC Barcelona. Els acollí dolçament el germà **Marc Teixonera** i s'esperaren que arribés el segon cotxe, amb **Jordi Pujol** i **Anton Canyellas**, per preparar la reunió de l'endemà. Des de primera hora del matí anaven arribant els convocats, mentre a fora la massa blau-grana aclamava la patrona de Catalunya. Dins la sala començava prendre forma la convergència política.

Reunió a l'hosteria. Va presidir la mesa **Simeó Miquel**, llavors destacat dirigent d'Unió Democràtica de Catalunya. Davant seu tenia un conglomerat molt heterogeni de grups i persones que havien anat a la muntanya sagrada per motius diversos i des de trajectòries personals sovint allunyades. Els dos grups predominants i més organitzats eren el de **Jordi Pujol** i el d'UDC, encapçalada llavors per **Anton Canyellas**.

El grup de Pujol era integrat per un nucli inicial d'activistes en què participaven, a més de **Granados**, **Sellarès** i **Esquirol**, **Jaume Casajoana**, **Xavier Polo**, **Jaume Rafart**, **Rafael Pradas**, **Oriol Panyella** i **Lluís Maria Suñer** i alguns més. Aquest grup s'havia forjat a partir dels anys 50 a l'ombra de Pujol i havia centrat les activitats en el terreny del "fer pa-

ís". Campanyes com el "català a l'escola" o organismes com el Centre d'Informació, Recerca i Promoció (CIRP) havien servit per a cohesionar-ne els membres. Quan Pujol decidí de fer un pas més i iniciar l'acció política, aquest grup es convertí en la primera anella pujolista.

La segona família important present a Montserrat era la demòcrata-cristiana, que havia mantingut la seva estructura de partit sota la clandestinitat. Les relacions de Pujol amb Unió es remunten a contactes que havia mantingut aquest amb **Joan Sansa** o **Miquel Coll** i **Alentorn**. Contactes que sempre havien tingut la intenció explícita i infructuosa de fitxar Pujol per a la causa demòcrata-cristiana. A final del 1973 **Canyellas** i Pujol coincideixen, en canvi, en la necessitat de crear una estructura nova per aglutinar tot l'espai democràtic a la dreta del PSUC, dins el centre-esquerra, però lluny del marxisme-leninisme. **Canyellas** és conscient que amb UDC no n'hi ha prou i Pujol té a la cartera la teoria del pal de paller, de l'eix aglutinador de tot l'arc polític catalanista i progressista, des de la democràcia cristiana fins al socialisme democràtic de **Josep Pallach**.

A principi del 74, demostrada la coincidència d'objectius amb UDC, Pujol prova també de sumar la socialdemocràcia. El projecte topa amb les reticències de **Pallach** envers Unió, i els pallachistes de l'òrbita Pujol, representats per **Joaquim Ferrer** (membre del grup de la campanya "català a l'escola"), abandonen el vaixell. El 18 de juny de 1974 **Ferrer**, acompanyat d'un altre pallachista reconegut, **Fèlix Martí**, van a casa de **Jordi Pujol** i li comuniquen la voluntat de crear un partit d'estricta obediència socialdemòcrata, amb **Pallach** de líder.

La preparació del nou moviment polític, després de la sortida del grup socialdemòcrata, queda en mans de Pujol i **Canyellas**. El primer secretariat unitari, que serà l'encarregat d'organitzar l'encontre de Montserrat, serà integrat per Pujol, amb **Casajoana** i **Esquirol** de lloctinents primers, per **Canyellas** i el seu número dos a la UDC d'aquell temps, **Josep Miró** i **Ardèvol**, i per dues persones més, provinents del catolicisme obrerista, **Joan Carrera** -actual bisbe auxiliar de Barcelona- i **Josep Castaños**. Aquest sector, que completava el paller que volia aixecar Pujol, havia estat captat a través de **Canyellas**, quan va comprar l'editorial Nova Terra, el cap literari de la qual era mossèn Carrera. Va ser en una de les reunions d'aquest secretariat, algunes de les quals es feien a l'edifici que el bisbat de Barcelona té al carrer de Rivadeneyra, 6, que Pujol va anomenar "Convergència" el seu nou projecte polític. La idea política de la necessitat d'una convergència de sectors de-

mocràtics i del catalanisme progressista va rebre, així, una forma siglada. En aquesta siglació, hi va intervenir Miró i Ardèvol, que en una de les reunions, després d'arribar de Portugal —on Pujol l'havia enviat a estudiar la revolta política que s'hi produïa— va esmentar el partit Convergència Monàrquica com un model de nom per a una nova formació política.

Aquest secretariat va ser l'encarregat d'anar perfilant ideològicament i políticament la reunió de Montserrat. L'organització de la reunió anà a càrrec del grup pujolista, concretament de Sellarès, Granados i Esquirol. A l'última hora, en un intent de Pujol de reequilibrar forces i fins i tot de contrarestar la influència d'Unió, va convocar un grup de professionals, principalment advocats, encapçalats per **Miquel Roca**.

El plenari de la reunió començà amb una intervenció del president de la mesa, Simeó Miquel, que reiterà el desig dels assistents de crear un moviment polític unitari. La sala, l'omplien integrants del grup pujolista i militants demòcrata-cristians, amb majoria dels primers. A més dels esmentats fins ara, integraven el grup de Pujol **Jacint Borràs, Josep Maria Cuilell, Ricard Foraster, Xavier Cruañas, Roser Oller, Joan Seguí, Jaume Rosell, Carles Sumarroca, Joaquim Llach, Josep Espar i Ticó, Xavier Vela, Santi Terribas, Ramon Auberni, Josep Grifoll, Josep Morist, Lluís Mujal, Ramon Llatjós, Carles Llussà, Pere Brossa, Francesc Gordo, Jordi Ribas i Antoni Forrellat** i alguns més.

UDC desplaçà a Montserrat la seva plana major. Acompanyant Canyellas i Miró i Ardèvol es destacaven **Albert Vila, Miquel Coll i Alentorn, Santiago Guillén, Llibert Cuatrecasas, Manuel Cardena, Joan Sansa, Joan Vallvé, i Santi Martínez**, i alguns més.

La intervenció de Roca. A la primera fila seia Miquel Roca. Qui llavors era un jove advocat, desconegut, al marge de les dues famílies tradicionals que es trobaven a Montserrat, va sorprendre els reunits amb una intervenció recordada brillant per molts dels presents. Roca va fer un discurs polític en un terreny on encara es respirava pre-política. Però, a més, Roca va resoldre, demostrant ja des del primer dia la seva capacitat de fer sentències determinants, la incògnita del dia: què era Convergència? Hi havia partits, hi havia grups d'activistes, hi havia persones a títol individual, hi havia eclesiàstics, hi havia ateus, hi havia advocats, hi havia obrers. Un conglomerat que, com era de preveure, acabà gestant un fenomen polític polièdric. Roca donà la fórmula màgica: "Convergència és

una federació de grups i persones". Això és el que va permetre de sumar sensibilitats i projectes tan diferents en un de sol i això és el que va permetre, també, a CDC d'aconseguir en pocs anys allò que Pujol pretenia, esdevenir pal de paller d'una societat en què cadascú es podia veure reflectit en una de les moltes cares del políedre.

Tot i que la remor de la massa barcelonista destorbava sovint la comunicació dels reunits i les potents campanes del monestir obligaven els presents a fer un pietós silenci cada vegada que repicaven, Pujol es va fer sentir i es va consolidar com a eix vertebrador del projecte. La claredat d'idees amb què s'expressà, el seu pragmatisme i l'exhibició de capacitat d'iniciativa que havia demostrat en els anys abans i en aquesta mateixa reunió —com recorden molts dels presents— el situaren al capdavant de la nova etapa que començà a caminar a la primavera del 1975.

De Montserrat sortí un secretariat integrat pels mateixos membres que havien dissenyat l'encontre, amb la incorporació de Miquel Roca. Uns mesos després, Unió abandonava el projecte. El sector d'Unió reticent a l'entesa amb Pujol, encapçalat per Coll i Alentorn i Llibert Cuatrecasas, s'imposà a les tesis defensades per Canyellas i Miró, partidaris de la fusió amb CDC.

Sis anys després, la federació de grups i persones reunides a Montserrat ja governava.

Pere Martí

Eleccions al Parlament de Catalunya de l'abril del 1984. En aquestes eleccions Convergència i Unió va aconseguir per primera vegada la majoria absoluta. Avui, deu anys després, encara la conserva.

